ANY I. DIUMENGE 23 DE JUNY DE 1867. NUM. 3.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

En Barcelona:

Per 3 mesos. . . . . 4 rs.
Per 6 id. . . . . 7 id.
Per un any. . . . . 12 id.

ADMINISTRACIÓ,

Llibrería d' E. Puig, Plassa Nova núm. 5.

Surtirá un cop cada semmana.
Las suscripcions comensarán los dias 1 y 15 de cada mes, y no sen servirá cap á fora que no s' hagi rebut lo seu import ab llibransas ó sellos de correu. La correspondencia al *Director de* L' Ase, Hospital, núm. 96.

2 quartos lo número.

L' ASE.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

Fora de Barcelona:

Per 3 mesos. . . . . 6 rs.
Per 6 id. . . . . 11 id.
Per un any. . . . . 20 id.

ADMINISTRACIÓ,

Llibrería de E. Puig, Plassa Nova núm. 5.

Tots los suscriptors tenen dret á ferse insertar un anunci que no passi de sis rallas cada tres mesos.
Se insertarán també las composicions que remetin los suscriptors, subjectanse al exámen de la Redacció.

2 quartos lo número.

PERIÓDICH AGRE-DOLS AB RIBETS DE LITERARI.

BARREJA.

La semmana que acaba de passar, ha estat una verdadera semmana de Barcelona; puig ha ofert medis de distracció á petits y grans, pobres y richs, cosa que convé moltissim en aqueix *temps* que fá passá tants *treballs* á la gent.

La Exposició retrospectiva, oberta al públich lo diumenge passat en lo departament de la Academia de Bellas Arts de la Llotja, se pot considerar com lo milloret que s' ha fet en eixa ciutat en lo que contem d' aquest any, puig inteligents y curiosos poden ocupar un bon ratet visitantla, y á bon segur que may los doldrá. Allí per tothom hi ha que veurer. Las nenas hi veurán sabatas ab talons de pam, lo que 'ls probará que 'ls sabaters besavis dels sabaters d' avuy, estaban ja empenyats en *elevá* al Género humá; brodats, robas y treballs de tota classe; joyas y vestits, que á mes de quatre 'ls farán denteta si 's recordan de que arribará 'l Carnaval y que 'ls vindrian de motllo per pescar un promés á l' *antiga*, que es lo que mes los convé. Los aficionats á las Bellas Arts, trobarán bastant que estudiar y molt que comparar; los arqueólechs en general, veurán allí satisfet son gust y 'ls que la visiten per mera curiositat, sols deplorarán la falta de catálochs per poderla deixar completament satisfeta. Una de las millors cosas que té l' Exposició, es que si pot entrá de franch.

En lo Teatro Principal tothom bufa. Bufan los *Bufos* perque sino ja no serian bufos, bufan los músichs (encara que tan poch com poden) y bufa l' públich de caló, perque ni fá molta.

Fora del teatro també 's bufa. Alguns periódichs s' han empenyat en fer bufá de rabia al Empresari, pero aquet fá molt poch cas de las sevas buferas tota vegada que té bonas entradas, y aixó es lo que deu procurar tot empresari que sápiga mirar per casa.

Ultimament un senyor que 's firma *Pal-lari Picafoch*, ha publicat una *fulla suelta* ab l' únich objecte també, de bufar contra 'ls *Bufos*, y per ilació contra 'ls autors y contra 'l públich perque 'ls escolta; volguentlos confondrer ab las repetidas frases «lo primer es viurer,» «la questió es de quartos.» ¿Quina ha estat la *questió* del *Sr. Picafoch?* Mirin la tal *fulla suelta*, considerin que l' ha venuda á *vuit maravedissos* l' exemplar y tindrán la contestació á eixa pregunta.

Nosaltres no alabem als *Bufos*, perque considerem que algunas de sas *bufadas* es un xiquet massa *ignosenta*; pero estranyem moltissim que eixos *regeneradors* del art que ara fan tants escandalls, no solament no hagin fet lo mateix quant han vist posar certas *gatadas* en escena, sino que alguns d' ells fins se hagin desfet alabantlas. Ja sabem que es molt perillós lo terreno ahont nos veyem obligats á ficar lo peu; pero la imparcialitat nos serveix d' escut y per forsa hem de dir, per mes catalans que siguem, que si alguns xistes hi ha de mal género en «El jóven Telémaco,» «Un sarao y una soirée» y «El bazar de novias.» únicas producions que fins ara hem vist, alguns ni ha també, y pot ser mes clars, en «Los ous del dia,» «Lo punt de las do-«nas,» «La vaquera de la piga rossa,» «Lo castell dels tres dragons» y altres. En quant á pegar alguna empenteta al art dramátich, per tots *ni* ha prou; per conseguent, ja que llavors varem callar perque 's tractaba d' un compatrici nostre, callem ara, ó al menys diguem de tot lo que fá 'l cas.

Lo diumenje passat, no obstant d' haberhi toros, se vá veurer mólt concorreguda la funció que 's vá donar en los *Campos*, en la qual tots los artistas que hi varen pendre part, especialment los Srs. Ethardo y Verreke donaren probas de sa forsa y agilitat deixant á la concurrencia contenta y ab ganas de tornarhi.

Los concerts que baix la direcció del Sr. Casamitjana se donan en dit local també 's veuhen molt favorescuts y la majòr part de las péssas que en ells se tocan, son mereixedors dels aplausos ab que son rebudas.

Encara que no sigui sino per dirne alguna cosa, manifestarém que la última Corrida de toros vá tenir poch de notable en los quatre primers; que 'l quint vá sé bó, es dir; va matar vuit ó nou caballs; que 'ls últims y 'l de gracia varen fer lo possible per rivalisar ab lo que 'ls precedí, y que 'ls *picadors* van donar mes cops que si haguessen sigut de *ren-*

tar y en mans de una robusta y fenyosa bugadera. Ja deuhen saber que dos d' ells quedaren ferits.

Estem en octava de Corpus. No sembla sino que aqueixos dias tothom deixa en un raconet las penas y mal humor per sortir al carrer ab cara alegre. La satisfacció 's pinta en tots los sembants, tothom procura treurer los millors drapets per celebrar la Gran festa del SEÑOR.

Ja haurán vist ballar l' ou, las trampas, los *gegants*, puig aquestas son cósas que per vistas que siguin may son vellas; cada any las veyem ab lo mateix gust que l' anterior. Sobre tot las *trampas*.

May millor que eixos dias se pot formar un concepte aproximat de las noyas macas que hi ha á Barcelona, aixi com tampoch se presenta may millor ocasió per triar, lo que estigui en estar de mereixer, casi segur de trobar la *plassa* vacant. Los cursos de las professons, son unas verdaderas firas ahont las mares treuhen los *pedassets del seu cor* per veure si algun jove de *circunstancias* si deixa caurer. Las que ja l' han trobat, ó al menos s' ho pensan, las veureu totas atrafagadas al costat del objecte del seu carinyo; las que encara l' esperan, regularment las trobareu á primera fila, al costat d' altres noyas y may á prop del seu futur cunyat, ni cusi, ni rés que siguin calsas; perqué 'ls convé apareixe llibres á devant de tothom, y especialment si hi ha algú que estiga á punt de picar l' am.

De las professons no 'l s' en parlaré perque creh que tots las haurán vistas.

Procurin divertirse forsa y fassin bondát.

ENRICH.

AL BOTAVAN.

L' home que parla en agravi
de las ciencias y las lletras
y ab quatre frases discretas
vol que lo tingan per sabi,
sent no mes un ignorant
que sols als tontos engresca
y no sab de que las pesca:
al botavan.

—

Nena que á lectura 's dona
de románticas novelas
y 's gasta en llibres las pelas
y sempre á tots enrahona
del suicidi de Don Joan,
dels amors de D.ª Lluisa,
de la fugida d' Arcisa.....
al botavan.

—

Casada que s' acompanya
ab cusins y ab militars,
y ab comptes no gaire clars
á lo seu marit enganya,
y parlant y mes parlant
fá beure al home á galet
deixantlo tot satisfet:
al botavan.

—

Xarraire que 's fica en tot
y no enten res en sa vida
y per hont se vulla crida
movent estrany esvalot,
á tothom ne vá contant
grossas mentidas sens fí
que poden moure un motí:
al botavan.

—

Jove elegant, vanitós
que roda d' assí y d' allá
y pensant enamorá
á las noyas, sols fá l' os
la seva pell esposant
á los cops d' algun marit
ó d' un rival atrevit:
al botavan.

—

Poesía, que com aquiexa
sols ne serveix per fregá,
ó bé que á las mans se 'n vá
d' algun ximplet que l' esqueixa,
y á tothom petit ó grant
las cruas veritats resa;
pero que pesa y repesa:
al botavan.

MARTINET.

TOROS.

—

Tácito, reduhia á duas paraulas l' educació del poble romá: *panem et circenses:* pa y jochs del *circo*. Y se li donava 'l pa que no havia mullat ab la suor de lo seu front, y se li donava espectácles pera divertirlo, sacrificant en l' arena al seus semblants forsats á lluytar ab un enemich qual triunfo era decissiu. Ben prompte aquell poble quedá completament transformat ab eixas duas escolas. La ociositat enervá sas forsas y 'ls inmorals jochs del *circo* acabaren ab sos mes nobles sentiments. Lo poble romá caminava ab passos de gegant á sa ruina y destrucció. Y veus aquí que aquell que havia passejat sas águigas victoriosas per tot lo mon, vejé impotent cáurer de sa imperial corona una á una las millors pedras preciosas cada una de las quals li havia valgut un regne. Los deserts del Africa y del Asia foren despoblats de cuantas feras feyan ab sos alarits ressonar sas impenetrables covas, arrencantlas de sas entranyas pera divertir al poble, que prest, ben prest quedá convertit ab una *vil multitud*, pera la qual no hi havia ni llassos de familia, ni amor al trevall, ni debers, ni moral, ni patriotisme, ni honor.

Y estranyesa no pot causar eixa metamórfosis en un poble avans tan gelós de son nom, si 's considera la afició que tenia per aquells espectácles. Augusto al consagrar un temple á Marcelo enrojí la arena ab la sang de doscents seixanta vuyt lleons barrejats ab siscentas panteras; Calígula fiu matar cuatrecents lleons y cuatrecents ossos pera solemnisar son compleanys; Claudi deixa anar per lo circo trescents ossos y altres tants lleons y panteras; Neró, volguent exercitar á la caballeria de la guardia li va entregar cuatrecents ossos y trescents lleons; durant los regnats de Tito y Domiciá, se varen degollar nou mil feras de totas classes; regnat Trajano los jochs del circo van durar vint y tres dias sacrificantse onse mil animals fers y domestichs, y costant la vida á deu mil gladiadors; Adriá va celebrar son natalici fent matar cent lleons é igual nombre de tigres; March-Aureli va permetrer als espectadors matar á sagetadas á cent lleons, y per fí Cómodo, segons se diu, va matar ell sol cents ossos ab un dia y en altre ocasió cent avestrussos sens errarne un, tallantlos lo coll ab sagetas qual estrem tenia la forma de mitja lluna. No es estrany aixis que Cómodo fós l' héroe del poble baix, puig ab molta freqüencia s' enamora aqueix de falsos ídols enlluernat per la destresa y forsa física, mes que per los raigs purissims de llum de la inteligencia.

Verdaderament, lo poble romá havia perdut fins lo afecte ab que un secret impuls 'ns acosta á nostres germans, rich do de que la naturalesa jamay ha privat á las mateixas feras las unas envers las altras; puig cuand March Aureli ordená que en las lluytas del *circo* sols se pogués fer us d' armas de esmusat tall, lo poble 's disgustá, perqué l' espectácle perdia 'ls atractius, perque 'l poble no 's contentava ab la mort de un ó mes dels *gladiadors*, perque volia que ab la sang d' aqueixos sortís barrejada la vida, perque volia que l' arena s' enrojís.

Y veus aquí al poble árbitre de la vida d' aquells que 'l divertian. Cuand un d' aqueixos alsant lo dit pólser á causa de ser mal ferit, implorava lo permís pera retirarse de l' arena, havia de haver sapigut guanyarse las simpatías dels espectadors para que se li concedís lo perdó; mes si á ells se 'ls antoxava presenciar sa angunia, sas desesperadas convulsions, sa penosa respiració y 'ls inútils é impotents esforsos de son coratge, clós lo puny y alsantse tots de cop fulminavan sa sentencia de mort ab lo fatídich *recipe ferrum*. ¡Ah! repugnant podrá ser, podrá semblar inverosímil, mes per ço no es menys cert que entorn de las lluytas, ditas entre l' art y la forsa, entorn de un cercle hont se disputa la vida de alguns homes, s' ha reunit á voltas tot un poble que fa gala de verdadera civilisació, que té per un dels millors espectacles y per una diversió de las mes deliciosas lo veurer agonitzar sers indefensos revolcantse per la arena banyats ab sa propia sang.

¡Magnífich espectácle! ¡moralisadora escola ab pocas variants introduhida en nostre pais! Dos voltas ab quinse dias havem vist pendrer per assalt los llochs ahont l' home pert qualsevol sentiment de qual possessió s' envanéix envers la societat. Ab dos semmanas havem vist altras tantas voltas sortir un poble enter per' anar á presenciar una lluyta en la qual la destresa acostuma á sortir victoriosa, si, mès ab victoria que embruta y deshonra la sang dels sers que 's sacrifican en los altars de tan bárbara diversió. Diversió, que, halagant los instints de un poble ja atrassat, que, acostumantlo á veurer sens arrugar lo front carnatge y sang escampada per la arena, ha de esmusar sos sentiments de la mateixa manera que va acabar ab los del poble romá. Espectácle entorn del qual no 's reconeix classe, ni condició, edad, ni sexo; que identificant los sentiments del públich, lo fa capas de tot, menys de empresas grans, de accions lloables, menys de res que puga donar bons resultats. ¿Qué pot esperarse de un poble que no 's commou devant dels sufriments? ¿Qué de un poble que s' entusiasma per una fèra?

Ignorám qué va ser lo primer que va introduhir tal diversió, mes si ho fós com alguns suposan per lo Cid ni al mateix héroe podria perdonarse.

Lo quadro que havem dibuixat dels primers temps del imperi romá, casi podriam reproduhir aquí per los punts de semblansa ab las nostras *corridas de toros*, mes basta senyalarho per que cada hú puga fer las comparacions desgraciadament massa exactas.

Lo poble romá 's disgustava cuand no veya sang: trayeu de las *corridas* aqueixa, y 'l poble no s' en va content.

Per fortuna no está arrelada la afició á eixos espectacles en Catalunya, puig creyém que mes que aqueixa es la curiositat la qu' empeny al públich cap á la Plassa, mes no oblidém que no hí ha mes que un pás de la segona á la primera y ¡ay de nosaltres lo dia que 'l guanyém!

JOANET.

La nit de S. Joan.

—

I.

Porta 'l pandero, Manel,
tu agafa duas culleras,
uns ferrets, una guitarra
y ¡*ah salao!* ¡fora penas!
¡Que riurem! ja som á fora,
¡es un gust pendre la fresca!

grans y xichs, donas y vells
passarém la nit en vetlla.
Assentat sobre un padrís
ò demunt la fresca herbeta,
ja casi pelats los colsers
de tant fregarlos per terra,
un *trempat* apunta 'l bot
com si mirés las estrellas,
y altres ballan la sardana
al redó de una foguera.
Un xiquet fora del rotllo
fá 'l *xiu xiu* una parella,
y un altra un poquet mes lluny
ni menys pensa en la Verbena.
—¿Cantem?—cantem; fora grupos
que eixa nit es nit de gresca,
alsa, esgarrapa, Tonet
que avuy farás maravellas.
A dó vamos camaradas...
—¡Boh! s' ha trencat la tercera.
—No hi fá res ja hi posarem
la veta de l' espardenya.
Per tot arreu crits de goig,
se 'n senten per tot *de frescas*,
tothom ballá, tothom riu.....
¡que es bonica la Verbena!

II.

Ja ha passat, ja son las quatre,
ja s' acabat la alegria,
la son se 'ns agafa als ulls
y qui no dorm pesa figas.
La foguera es sols caliu
que escampa l' aire del dia,
per assi 'n suspira un,
per allá un altre s' estira;
mocadós lligats al cap,
¡a... a... ah! ¡quina fatiga!
bigotis á la *garjé*,
esbarriadas patillas;
ningú balla, ningú canta,
ni riu ningú, ningú crida,
ni al bot que jau allí terra
já ningú fa cap carisia.
. . . . . .
Alsa anem, fora dormí,
cap á casa que 'l sol pica.
¡Si, si, anem—¡ay, quina son!....
¡Quina nit mes divertida!

ENRICH.

A.....

No soch poeta; mos cants tu me l's inspiras
Donantlos la dulsura de ton cor;
No soch poeta; mes si que quant suspiras
Suspirs mos versos son de ton amor.

—

Axís com la claror que don' la lluna
La deu al sol que li presta sa llum,
Axís mateix mas trovas una á una
Naixent de la claror que don' tos ulls.

—

Y sentne aqueixa llum com n' es divina,
Y creixentne falaguera dins d' un cor,
No estranyes que mos cantichs sigan, nina,
La parla ensisadora del amor.

S. M.

A una nena.

—

No ta cara peregrina,
ni tos ulls, ni tas miradas,
ni tas galletas rosadas
me posan fora de tó,
ni ta gracia y gentilesa
m' encisan, nineta hermosa,
que encara tens una cosa
que molt mes m' estimo jo.

—

Ni 'l candor ab que t' adorna
pródiga naturalesa,
ni ta dolsura y bellesa
son causa de mon dolor,
ni 'ls dos clavells dels teus llabis,
ni ta boca preciosa,
que encara tens una cosa
que molt mes m' estimo jo.

—

Ton peu es com una ametlla,
feta al torn ta pantorrilla,
ton cos ayrós, la cotilla
guarda en sa rica presó,
y ab tot y totas las prendas,
ta cabellera sedosa,

FOLLETÍ.

DELFINA.

Lligenda histórica tradicional per lo JOANET.

—

PRÓLECH.

(Continuació).

Despres de això redobláren los sitiadors llurs esforsos pera fer rendir als braus sitiats d' Acrimons, que veyent lo poch fruyt de llur defensa, ne determinaren á abandonar sa hermosa y aymada patria, y retirarse á l' aspresa de las montanyas pera fugir aixís de una cruel esclavitud. Previnguts donchs, y no duptant que 'ls enemichs haurian tal volta oblidat l' anterior sortida, ne fingiren altra de mes forta y arreglada, y havent aixís cridat la major part de las forsas enemigas á la part de mitj dia, per distraurer sa atenció ficáren foch á un carrer (que per haver quedat enteramen convertit ab sendra, se li dongué lo nom de carrer cremat) y entre tan sortiren per la part del nort y fentne una petita volta, n' arrivaren sens dany á la vila d' Artesa de Segre ahont los héroes d' Acrimons foren rebuts ab gran entussiasme. Gran fou al mateix temps lo sentiment que tingueren al sapiguer que la nena Petronilla, pus aixis s' ennomenava la que adoptá lo rey de Tremecen, havia caygút en poder dels alarbs en la terrible acció del Rech-Salat. Fou tanta la desespeperació del desgraciat En Pau d' Ayamonte Senyor d' Acrimons pare de la infortunada Petronilla, que al cap de pochs dias acabá sa vida l' excés de dolor per eixa pérdua, quedant sols del lur tronch un noy de pochs anys ennomenat Jordi y un nebot que per havérsel afillat ne portava son mateix nom.

I.

L' antiga Acrimons no estava com la veyem avuy dia reduhída á tan estrets limits, llavors s' aixecava orgullosa no sols en lo lloch que encare ocupa avuy, sino que extenentse com un llarch núvol sobre lo serradet que domina lo Sió, reflectia sas torres y marlets en sas ayguas que cristallinas abondants y ben distribuidas s' escampavan per tot l' entorn y feyan de sa campinya lo mes rich territori d' aquells voltants. Per la part de ponent fixava principalment l' atenció un fort y ben enmurallat *castell*, en mitj del qual s' aixecava orgullós lo espaciós y rich Palau del Senyor dels alentorns: los carrers y amplas plassas, sas casas de magnífica apariencia havitadas per richs ciutadans eran l' enveja de cuants visitavan l' hermosa vila d' Acrimons. ¡Oh trista y pobre vila d' Agremunt, cuant poch te semblas á la Acrimons de nostres avis! ¡á quin estat ha vingut á parar la que un jorn ne fou Senyora dels entorns, y á qui llavoras la vila del Pom d' or n' ennomenavan! Mes ¿qué té d' estrany si han passat sobre ton cap tans y tans segles, deixantne un rastre de desditxa y destrucció? ¡Desgraciada vila d' Agremunt! ¡de que t' han servit los grans, los heróich sacrificis que n' has fet en tots temps per la llivertat y per l' independencia nacional! ¡De res! ¡de res! ni sisquera de de un senzill recort en las páginas de la historia moderna que tans y tans ne dedica á altres pobles que quand tu 'n fias tremolar y n' eras lo terror dels sarrahins estavan encara adormits entre 'ls bolquers. . . . . .

D' aqueixa vila donchs, ne prengué solemne possessió lo rey de Tremecen que ab persona ne havia dirigit lo siti, ab lo cual tingué lloch de cobrarne afecte á aqueix hermosissim pais de tal manera, que va donar ordes serias pera que cap soldat no tocás res absolutament de dita vila. Aixis que fou senyor d' aquell interessant poble, disposá al moment que 's procurás referir los efectes del siti; y despres de haver distribuhit las propietats entre 'ls seus, fiu á Agremunt com cap de tots los entorns; va aumentar sas fortificacions, obrint tot voltant un fondo y ample vall. Tot aixó donava á créurer que sa intenció era viurer allí llarch temps y no hauria tingut res d' estrany que hagués cambiat los abrasadors deserts del Africa per nostras hermosas y fértils riveras, si un nou succés no li hagués fet deixar pera sempre aquell pais.

Entre la gent de Tremecen havia fet molts sectaris la idolatria, de lo cual ne resultá que per tot arreu hont aquell rey extenia sas conquistas, ne posava uns oracles als cuals la supertició y á voltas la malicia en áspres casos ne consultavan. De eixos oracles si hi havia un no gaire lluny de Balaguer, que per cert era dels que tenian mes fama.

Ab poch seny tal volta s' havia lo rey de Tremecen declarat protector y pare de la nina Petronilla, puig qu' això no fou massa ben rebut per alguns dels seus vassalls als quals ab son extremat fanatisme venia molt costa per amunt que la filla de un cristiá esdivingués en lo temps llur soberana.

Aixis fou, que en Balaguer de dia en dia aumentavan los enrahonaments, y tant, que feren fins tenir molta por al ves-rey de aquella plassa, faltantsen molt poch com no fou víctima la interessant Agremuntesa. Coneixent lo fidel ves-rey que ab sa autoritat no n' hi havia prou per ofegar las veus dels malcontents, se va fingir son partidari, y havent ab això pogut inspirarlos sencera confiansa, cridantlos á tots los digué, que mal s' agermanava ab sa religiositat y patriotisme la vilesa indigna de tan braus y valents campions com era lo volguer assessinar cobardement á una indefensa criatura. Sossegats un poch aixis los malcontents, ne doná secretament avís á llur soberá, que passant prest á Balaguér digué que la sort de la nina fore la que li senyalás l' orácle.

Ab grans demostracions de joya fou rebuda aqueixa nova y pochs dias despres era portada cap al oracle la nina Petronilla. Despres de fet lo necessari en aqueixos casos, se consultá 'l orácle, lo qual respongué que, sentne aqueix un punt de molt interés, devia donar la resposta únicament lo gran orácle de Tarragona.

Donant á enténdrer llavors lo rey que tenia gran fe en aquell pronóstich, fiu portar la nina á Tarragona, mentres qu' ell pretex tant motius de govern passava al devant, sens dupte per sa preparar la resposta de aquella divinitat.

Arribat aqueix cas y presentada la nina ab la solemnitat de costum, respongué l' oracle: *sacrificetur Neptuno*: Sacrificaula á Neptú. Grans ne foren las demostracions de dolor y sentiment que 'n fiu lo rey, de tal manera que fiu tanta compassió á alguns dels seus vassalls que de bona gana s' haurian posat en lo lloch de la nina, si ell menys gelós de la sentencia ho hagués permés. Sent donchs precís cumplir la divina paraula, maná que sense perdrer temps fós posada la nina ab la dida dins de una hermosa barqueta que cap á la vesprada fou portada mar en dins y abandonada á mercé de las onas.

(*Continuará.*)

encara tens una cosa
que molt mes m' estimo jo.

—

Ni ton parlar ni ton riurer,
ni sisquera ta boqueta
es lo que, bella nineta,
de tu mes me estimo jo,
ni ton caminar de fada,
ni ta veu armoniosa,
que encara tens altra cosa,
y eixa cosa es lo teu cor.

JOANET.

BRAMS.

—L' altre dia en una reunió, deya un ximplet:

—¡Que m' agradaria que tornessen los temps antichs tan sòls per sentir parlar á las bestias!

—Donchs miri, li contestá un, jo 'm fás cárrech de lo que devian dir escoltantlo á vosté.

*
* *

EPÍGRAMAS.

Petronilla, la cambrera,
diu que 'm vol ab tot son cor;
si fòs ab un altra cosa
creure 's podria boy boy.....
mes ab lo cor diu mentida;
la vanitat l' omple tot.

—

Del drama *Honra* molt ben tret
ne sento dir á tothom;
se coneix que 'l que l' ha fet
no sap lo sigle que som.

—

Dígasme tot lo que hi ha,
parlam, noya, *clar y net*....
—Pregunta d' altra manera
y no 'm tractis d' instrument.

—

Estaban en un café
quatre amichs una vegada,
l' un prenia taronjada,
l' altre llet y l' altre té.
Lo quart no prenia res,
y advertint aixó 'ls demés
li preguntaren la causa,
y ell respongué ab tota pausa:
—dónchs ¿y l' assiento que *he prés?*

MARTINET.

*
* *

Un jugadó que s' estaba morint després d' haverse despedit del metje, que li havia dit que no arribaria á las vuit del demati, fent forsas de flaquesa, cridá 'l metje y ab veu apagada li va dir:

—Miri, li jugo quatre duros que al menos viuré fins á las nou.

—

MES COSAS QUE S' HAN PERDUT.

Lo combat de Trafalgar;
Lo portar elástichs;
Los quartos que alguns ignocents havian posat á *guany* en las societats de crédit;
Las *cuernas* y las mitjas *cuernas;* pero no 'ls *cuernos*;
Las péssas de sis;
Lo torrar las castanyas ab paella;
La estátua del rey *católich* que s' ha de col-locar en lo pedestal de la plassa Real;
Lo portar sabatas ab sibella; aixís com
Lo portar mitenas.

—

MES COSAS QUE MAY SE PERDRÁN.

La llana de mólts clatells;
La mala fé;
Los aficionats á tocar *las trampas;*
Los meus quartos, pus que no ni tingut may, ni 'n tinch, ni 'n tindré;
La vanitat;
Los óssos de dugas potas, per altre nom *dandys, lions*;
Las donas *perdudas*;
Una *font* que tots sabém: que may será *perduda* y sempre será *trobada*; y
La casta dels *gorreros*.

*
* *

—Tú que coneixes á la Carmeta, dígasme, ¿no 't sembla qu' es una *coqueta*?

—¿*Coqueta*...? ca! Mès aviat me sembla *un llonguét*. ¡No veus qu' es tan alta y prima!

*
* *

Mr. Ethardo te més habilitat que 'ls embusteros: aquets sols saben fer corre las *bolas*, aquell no tan sols las fá *corre* si que també las sab fer *pujar* per una montanya espiral.

Si no ho volen creure ho van á veure. ¡Ja veurán com los agradará!

*
* *

—¡Ara si qu' estará conten senyó Baldiri!

—¿Perqué ho diu aixó?

—Perqué aquest estiu tindrá en lo passeig de Gracia un teatro destinat especialment á representar las *gatadas* de D. Serafi Pitarra.

—No 'm vingui ab *gatadas*, que massa de Deu que n' hi fet quant era jóve.

*
* *

CANTARELLAS.

¡Ab quin gust jo *cantaria*
ta hermosura anjelical!
Mès no puch, perque filleta
estich mòlt encostipat.

—

Que só un tonto, un ximple, un ase,
me dius sempre y dius vritat:
¿qui duptará que só un ase
cuan t' hi arriyat á estimar?

—

La boqueta tan *petita*
tens, que á mi 'm sembla Tomasa
mentida que per tá boca
surtin tan *grossas* carbassas.

—

Ets tú Remey, lo remey
que ab tòn amor me dòns vida;
per Déu, no siguis *Remey*
pitjor que la malaltía.

—

¿Vols sapiguer Marieta
perqué estich trist, séns consól?
se m' ha mort.... no gosu á dirteu....
¡un gosset paté del bróm!...

RICARDET.

*
* *

—¿Vol vení á veure 'ls *bufos*, senyó Joseph?

—¿Y que fán aquets senyors?

—*Bufan*.

—Donchs digui que si tan *bufan* al últim arribarán á *fer ampollas*.

CÓSSAS.

—

—Jo 'm pensaba que 'l estació del ferro-carril de Mataró s' habia construit aprop de la plassa de toros y no aquesta aprop d' aquella.

—D' aixó no 'n fassi cas, que de mès grossas ne sentirá si té paciencia.

*
* *

—¡No n' estém poch de contents!... y ¿may dirian perqué? «El Iris,» aquella cosa que semblá un periódich, que comensant per donar dos edicions diarias, ne dona tan sols ara una y acabará per donar de cap contra un *plat de fusta*, per no dir un altre cosa, sembla que se la vol pintá de maco contra 'ls redactors de «L' Ase.»

—¿Y per aixó están contents?

—Home es clar; que no sap alló de...
Si el sabio no aprueba, malo:
Si el *necio* aplaude, peor.

*
* *

—A l'estrangé ¿crech que hi ha relotges electrichs?

—També ni ha aquí, sino que ab la crísis la electricitat no surt de casa, perque té molta feyna arreglant no sé quinas *obligacions* y no está per res.

*
* *

—¿Sab que corren molts lladragots? Cada dia 's contan nous robos; no hi ha terrat, drapaire, ni calderer que s' escapi de la agilitat de un *aucell* de rapinya.

—En cambi tampoch hi ha cap municipal ni guardia urbano que *s' escapi* de cobrar la seva paga.

*
* *

¿Volen dirme lo perqué
Lo relotje de Pamplona
Tanta ennomenada tè
Y ningú diu rès del de
La llotja de Barcelona?

XARADA.

—

Prima y *segona* es igual
á la *tercera* y *segona*
y es cosa que en Barcelona
sol tení un valor tal qual:
crech que no 't vindria mal
dos y *tres* plena de pelas;
que 'l cap de vall, si candelas
fan llum á la professó
per portá 'l *tot* de debó
sino tens *llum*, plega telas.

ENDEVINALLA.

No pertanyo á la Milicia
y per ço soch nacional;
no soch cassadó y tinch pólvora
y sens sé andalús, tinch sal.

GEROGLÍFICH.

Las sol-lucions al número següent.

SOL-LUCIONS ALS ENTRETENIMENTS DEL NÚMERO ANTERIOR.

Encara jo no vaig veure
la xarada, vaig dí: ¡boh!
¡vés que 'ns han vingut á treure
per parlá d' un *salomó*.

UNA CRIADA DE CAN GIBERT.

—

¡L' objecte del meu amor,
objecte d' envinallas!
ja 'ls daré jo bon *soldat*
quant arribi á sé soldada.

LA MATEIXA.

La ressolució del problema anagramátich, es:
Grill.
Llet.
Té.
Grillet.

GEROGLÍFICH DEL NUMERO ANTERIOR.

En mitg de las donas, lo millor es no ficarsi.

E. R.—ANTON VENTURA.

Barcelona.—Imp. de M. Gonzalez, Puerta Nueva, núm. 30.—1867.